

Rozhovor s Janem Horníčkem, Pelhřimov, listopad 2025

A za hranicema, když jsme vyjeli, tak tam byl rusácký voják stál s plácačkou, a když jsme zastavili, tak jsem koukal takhle do boku a tam stál v lese obrněný transportér a hlaveň měl namířenou přímo naše auto. A tak jsem si říkal, tak teď uděláme tu nějaký blbej pohyb nebo něco, nevěděl jsem no, jak to dopadne.

A to se vážně stalo?

Ano i tak vypadala realita návratů československých turistů do vlasti ze zahraniční dovolené v létě 1968.

A do jakého Pelhřimova se tehdy sedmiletý Jan Horníček s rodiči vrátil?

Mně to město vždycky přišlo takový šedý a nudný.

Prostě lidi, kteří koukali do chodníku, tak chodili jen sem a tam, oprýskaný baráky, protože tenkrát na nějakou údržbu města se moc nedbalo. To spíš se bouralo, než aby se něco popravovalo. Takže zbořili třeba židovskou synagogu.

Chodil pan Horníček rád na základní školu?

Asi jako každý, některé předměty ho bavily více, jiné méně, záviselo to na konkrétních učitelích. Jeho snem bylo ale něco jiného.

Já jsem chtěl být muzikant, chtěl jsem hrát v nějaký kapele.

A šel studovat hudbu na konzervatoři?

Bohužel ne, skutečnost byla trochu jiná.

Vzhledem k tomu, že jsem chtěl jít na střední, na konzervatoř a naši mě tam nechtěli pustit kvůli tomu, že bych v Praze tzv.zvlčil. Tak jsem šel tady v Pelhřimově na strojní průmyslovku, že jsem měl vždycky vztah k manuální práci.

Já jsem se tenkrát mylně domnívat, že to tam bude zajímavý, že tam bude ta strojařina, že mě bude bavit. Opak byl pravdou, tu školu jsem nenáviděl.

Manuální práci se živil i jako mistr v místním podniku Kartáčovny.

Tenkrát za toho bejvalého režimu zůstával pocit, že možná v tom budu muset žít až dosmrti, což bylo značně skličující. Ale říkal jsem si, co kdyby náhodou.

Pak jsem se seznámil s chartistou s Pavlem Roubalem. Úžasný člověk, takže jsem k němu chodil na návštěvu, on k nám. Pak si pro mě přijeli do práce estébáci za to, že se setkávám s chartistou, vyslýchali, něco tam u nich dělám. A ten výslech to byl hrozný. Potom, když jsem přišel domů, tak jsem byl tak psychicky rozložený, že jsem prohledal celý barák, kde jsou štěnice.

Naštěstí záhy přišla Sametová revoluce a výsledky už nehrozily. Pan Horníček se mohl začít živit vlatní tvorbou – výrobou módních doplňků z kůže, dřeva a kovu. To ho živilo několik dalších let.

Hudbě se nakonec nevěnoval?

V osmdesátých letech byl členem místní známé skupiny Mramor. Posledních 25 let vyučuje hru na kytaru v ZUŠ Pelhřimov.

Jeho dětský sen stát se muzikantem se nakonec splnil.